

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 6

SUBSCRIPCIÓ:

75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY III - NÚMERO 81

OLOT, 11 DE GENER DEL 1936

PREU 15 cèntims.

L'elogi d'un públic

per A. DOT-ARXÉ

Ahir, l'inquiet ex-diputat al Parlament de la República, senyor Trabal, encetava la campanya electoral, a la nostra ciutat, amb una conferència interessantíssima.

«Sentit i responsabilitat d'una política d'Esquerra», aquest era el tema de la conferència. El públic omplenava en absolut tots els locals de Concentració d'Esquerra Republicana. Era el primer acte que d'ençà del 6 d'Octubre de l'any 1934 podia fer-se; els encarregats de l'ordre havien tingut prou cura per tal que fins ara —no podien evitar-ho— els ciutadans no exterioritzessin la seva disconformitat amb la situació creada per la ineptitud i la despreocupació excessiva de les dretes.

La seva cura, en les coses locals, arribà fins a privar allò que no ho havia estat mai, ni durant el temps de la Dictadura, el commemorar la memòria de qui fou fervent republicà D. Joan Deu i Ros.

Ahir, però, el poble es rescabalava; llàstima que la limitació dels locals fessin que més del doble de la gent que els omplenava, no poguessin encabir-s'hi.

Dominava en els oients de la conferència d'ahir, una emoció profundíssima, se'ls veia posseïts d'una decisió ferma, concreta, serena, continguda en silenci, que es manifestava cada vegada que les paraules de l'orador polaritzaven amb el seu afany.

Públic perfecte, que escolta i que contrasta el que sent amb el que creu que deuen ésser les coses; símptoma de plenitud d'un poble que sap que ha d'imposar la seva voluntat contra totes les adverses contingències.

Públic que té feta la seva tria i que assisteix als actes amb la emoció de conuiu material i espiritualment amb els germans d'idea.

Públic a qui no emocionen gaire les promeses governamentals de retorn a la normalitat, que més que promeses vol fets, i que ja no espera que aquests fets es produeixin per què sense ells, i en contra de tots els obstacles, hi ha la seva decisió de deixar una empremta fonda que no s'oblidi més.

Reunió conscient i alligadora la d'ahir. Quinze mesos de silenci i contenció han arrelat les conviccions al fons de les entranyes. A l'uníson vibraven tots els cors quan s'evocava el record dels absents i dels morts, en holocaust a la causa de la dignitat humana. Espurnejaven els ulls com a reflexe d'una dolor col·lectiva.

Es subratllava la censura que l'orador feia a l'actuació dels poc-escrupulosos que fan dels anhels populars i de la política una cosa mercadejable i a profit d'uns privilegis particulars i de casta.

S'afirmaven, amb l'assentiment del públic, uns principis que han d'ésser el nervi de la propera etapa governamental de les esquerres, i es dibuixava, com una voluntat homogènia, un sentit de responsabilitat inexcusable i que ha de dur-nos a la obtenció de l'imperatiu de les hores en què vivim.

Públic admirable el d'ahir; res més voldriem que trobar-lo sempre d'una manera semblant: prest a subratllar tot allò que signifiqui fermesa en l'actuació, i fiat en les paraules dels homes que han demostrat amb el propi sacrifici esser-ne mereixedors; gens fàcil als girs d'oratoría, florida i espectacular.

Conscient, digne, emocionant, així el voldriem sempre.

Les idees i els programes han de triomfar sempre quan la disciplina que es fa necessària per a portar-los a terme és conscient i decidida.

GUSPIRES

per FARRE

Ara el senyor Gil Quinones—ho diu el senyor Portela—ja no és més que un ciutadà com un altre. Però a nosaltres no ens escau prou l'adjectiu *ciutadà*. Preferim dir que és un home; solament un home. Perquè per a ésser ciutadà, un veritable ciutadà, es precisen unes qualitats que no sabem descobrir en el senyor Gil Robles.

* * *

I a propòsit del senyor Jefe, jefe, jefe! Hem vist que algú demanava til·la per a aquest senyor. No cal, no cal! Ja veureu com, en no ésser més que un home, canviarà de tàctica en els seus parlaments. És molt perillós, ara a l'hivern, haver de passar una temporada en un cul de presó o presidí! Aquest sacrifici i d'altres de més grans no són pas aquesta mena de gent que saben fer-los, a favor d'un ideal.

* * *

Sabeu de quants milions disposen les dretes, segons confiança ben fidedigna, per a les properes eleccions? Doncs de 33. Bé, però no cal espantar-se. Si considereu aquest 33 com decimal i aneu sumant no arribareu mai a la unitat entera. Així, i ho diem seriosament, tot el que falta al 33 per valdre un o cent, ho tenim les esquerres en la nostra consciència i en les paperetes. I sinó, al temps.

* * *

El cèlebre capità-àguila de la Lliga assegura, amb tots els seus patracols que, valent-se de les seves trampes (s'ha de valdre de trampes, però), guanyarà les eleccions a Catalunya. Si? Doncs el Poble votarà pel Poble i vosaltres no sou el poble, sinó un partit de privilegiats. I és per això que no guanyareu les eleccions. Ni a trets que ho fèssiu!

* * *

Un dia, quan les Esquerres disfrutaven del govern de Catalunya, perquè el poble els hi havia donat, els lliguistes asseguraven que no era patriota ni de bon català el no compartir aquell Govern, ja que Catalunya no era un partit, ans era un poble.

I ara doncs, senyors lliguistes, és Catalunya un partit acaparat tot per vosaltres? Aproveu-vos-hi!